

SNÍM O SALESIÁNSKÉ RODINĚ, KTEROU TVOŘÍ ŠŤASTNÍ MUŽI A ŽENY

V našich komunitách a v dílech, kde jsme přítomní, musí žít lidé, kteří se cítí dobře, jsou naplněni radostí z toho, co prožívají a dělají. Lidé, kteří den co den nabízejí svůj život jako dar.

V mysli a v srdci chovám nezapomenutelné vzpomínky na oslavy dvoustého výročí narození Dona Boska, které jsme mohli s radostí prožít během srpna v salesiánské „svaté zemi“ Valdocco a na Colle Don Bosco. Dny strávené společně s tisíci mladých z padesáti osmi zemí byly zkrátka milostí a nádherným darem.

Úžasná byla i slavnost ukončení dvoustého výročí na Colle Don Bosco. S velkým potěšením jsem poslouchal zprávy a ohlasy z mnoha oslav, které se během celého minulého roku odehrály v různých koutech světa. Díky Duchu Svatému se salesiánská rodina projevuje jako živá a vitální.

Po tomto velkém salesiánském jubileu, které jsme prožili, přišla chvíle plánovat, konkretizovat a uvést do chodu všechno, co nosíme v srdci. Když myslím na budoucnost a na naši salesiánskou rodinu rozšířenou po celém světě, chci vám prozradit svůj velmi osobní sen, který jsem před několika měsíci oznámil ve svém listu salesiánům SDB.

Mým snem je toto: ***plodem dvoustého výročí narození Dona Boska by měla být salesiánská rodina, kterou tvoří šťastní muži a ženy.***

- Překvapuje vás to?
- Myslíte, že je divné o tom snít a po tom toužit?
- Anebo myslíte, že je to jen utopie?

Já to pokaždé vidím jako rostoucí skutečnost a jako velkou potřebu našeho světa. I jako něco, co si naši chlapani a děvčata zaslouží.

Víte co?

Nepochybují o tom, že v celém světě společně s mnoha přáteli Dona Boska, mladými lídry a zaangažovanými katechetkami konáme dobro, ba i mnoho dobra. Ale myslím si, že to nestačí. Je to důležité, ale není to dost.

Toto dobro musí pocházet ze svědectví žen a mužů, zasvěcených nebo laiků. Všech salesiánů, kteří se cítí být a jsou šťastní. V našich komunitách a v dílech, kde jsme přítomní, musí žít lidé, kteří se cítí dobře, jsou naplněni radostí z toho, co prožívají a dělají. Lidé, kteří den co den nabízejí svůj život jako dar.

Všichni známe lidi, kteří od života utržili mnoho ran. Je to vlastnost samotného života. Nikdo se nemůže vyhnout tomuto temnému a bolestnému zákoutí. Radost křesťana je v plném smyslu lidská radost, která nezapomíná na rozměry těla a vztahů a projevuje se, jak říká svatý Pavel, především jako „radost v souženích“. To znamená, že křesťanská radost přebývá v hlubokém nitru věřícího a spočívá v jeho skrytém

životě s Bohem. Je to radost, kterou nikdo nemůže vykořenit, protože nikdo nemůže křesťanům zabránit, aby milovali Pána a druhé lidi i v extrémních situacích. Jsou zde mučedníci, aby nám to připomínali.

Proto každý den musíme svým radostným pokojem a svým úsměvem ukazovat, **že jsme šťastní v životě, který prožíváme a ze života, který dáváme jako dar.** A jestli by toto světlo měli vyzařovat všichni křesťané, o to víc bychom ho měli vyzařovat my, muži a ženy salesiánské rodiny. A měli bychom ho vyzařovat jedinečným způsobem každé skupiny, která je součástí salesiánské rodiny. My jsme syny a dcerami otce, který ukázal, že svatost spočívá v tom, **že jsme stále radostní,** a že jsme s tímto nadšením vložili svoje životy a svůj čas do služby druhým.

Není možné odevzdávat a darovat život s pocitem, že to za to nestojí. Největší vzor jsme osobně viděli v našich matkách. Daly život a dávají život každý den s bezvýhradným pokojem a něžností. Bez toho, že by někdy zatěžovaly druhé svou vlastní únavou a svými vlastními bolestmi.

Salesiánský duch má jedinečnou charakteristiku: má všechno, co slouží pro šíření naděje, optimismu a nadšení. A my, kteří máme to štěstí, že ho ztělesňujeme v dnešní době – **vy všichni i já – musíme světu hlásat, že jsme šťastní, že náš život má nádherný smysl, a že následovat Ježíše ve stopách Dona Boska naplňuje celý život.**

A i kdyby toto nebyl dostatečný důvod, přátelé moji drazí, tak nakonec přece víme, že v našem složitém, často tvrdém a lhostejném světě víc než slova přesvědčují skutky, které hýbou srdcem. A jestliže existuje něco, po čem má tento svět hlad a co absolutně potřebuje – spolu s pokojem – je to naděje, kterou lidé vyzařují a rozdávají, aniž by si to vždy uvědomovali.

Tento rok budu slavít svátek dona Boska 31. ledna v Sierra Leone. Dal jsem tomuto místu přednost a zřekl jsem se oslav na Valdoku (určitě s dovolením samotného Dona Boska z nebe). To proto, abych byl s našimi bratry salesiány a salesiánskou rodinou v Sierra Leone i se stovkami malých děvčat a chlapců, kteří ztratili rodiče v důsledku onemocnění ebolou.

Chtěl bych, aby moje přítomnost symbolizovala přítomnost salesiánské rodiny z celého světa, která je poslem naděje, laskavosti a blízkosti. Abych s nimi prožil radost a štěstí, o kterých jsem snil. A též sílu k překonávání každodenních těžkostí.

**Moje milá salesiánská rodino,
uskutečňujme společně tento sen. Don Bosco si takovou rodinu zaslouží.**

(Podle *Il Bollettino Salesiano*, leden 2016
přeložil Roman Farion)